

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 402/2016
14.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Споменке Зарић и Снежане Андрејевић, чланова већа, у парници тужиоца Р.Ж. из С., чији је пуномоћник М.Г., адвокат из С., против туженог АД С. Фабрика уља и биљних масти из С., чији је пуномоћник Д.Д.Ј., адвокат из Б., ради поништаја анекса уговора и исплати, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2689/15 од 18.11.2015. године, у седници одржаној 14.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2689/15 од 18.11.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2689/15 од 18.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 1591/13 од 17.06.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је у целости тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, утврђено је да су ништаве одредбе чл. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 12, 13 и 14. Анекса уговора о раду број 01-310/117 од 17.02.2012. године, које нису у сагласности са одредбама Посебног колективног уговора за делатност пољопривредне, прехранбене, дуванске индустрије и водопривреде Србије, те да је ништава и без правног дејства изјава потписана од стране тужиоца број 01-311/65 од 23.02.2012. године којом се тужилац одриче права на примену Посебног колективног уговора. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.02.2012. године до 31.12.2012. године исплати разлику између исплаћене и припадајуће зараде, као и разлику између исплаћеног и припадајућег регреса за годишњи одмор и разлику између исплаћених и припадајућих трошкова за исхрану у току рада од укупно 310.450,04 динара, са законском затезном каматом од 25.07.2015. године до исплате, као и 100.690,89 динара на име припадајуће законске затезне камате на главни дуг обрачунате до 24.07.2015. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка од 175.010,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2689/15 од 18.11.2015. године, жалба је делимично усвојена и првостепена пресуда у погледу одлуке о трошковима поступка преиначена, тако што је досуђени износ трошкова поступка од 175.010,00 динара снижен на 170.250,00 динара, док је у преосталом делу жалба одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, у вези члана 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, са применом од 31.05.2014. године), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца да се утврди да су ништаве поједине одредбе Анекса уговора о раду број 01-310/117 од 17.02.2012. године, као и исплати разлике између исплаћене и припадајуће зараде. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, имајући у виду да материјално право, као ни правно схватање на којем је заснована побијана одлука, нису у супротности са правним ставом израженим кроз одлуке Врховног касационог суда. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, а другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 18.05.2012. године, ради поништаја анекса уговора о раду. Вредност предмета спора која је означена у тужби је 12.000,00 динара. Поднеском од 26.08.2014. године тужилац је преиначио тужбу тако што је тражио исплату од укупно 310.450,04 динара на име главног дуга и 100.690,89 динара на име обрачунате камате.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, па ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим о допуштености овог правног лека, а према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП (у вези члана 13. став 2. и члана 23. став 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку - „Службени гласник РС“, број 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Наиме, иако тужилац тражи заштиту права из радног односа, не ради се о парници из радних спорова у смислу члана 441. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 310.450,04 динара, што на дан подношења односно преиначења тужбе представља динарску противвредност од 2.637,30 евра. Имајући у виду наведено и како побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења односно преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**